

Ang Aklat ni Joel at ang Laodiceang Iglesia Adventista ng Ikapitong Araw - Bilang Labintatlo

Jeff Pippenger
2025-12-18

Bilang Labintatlo

Kasalukuyan naming tinatalakay ang propetikong sagisag ng 1863. Itinuon namin ang aming pansin sa makabibliyang Kadesh bilang sagisag ng paghihimagsik ng sinaunang Israel laban sa "kapahingahan", isang paghihimagsik na nagbunga ng kanilang kamatayan sa loob ng isang panahon na umabot sa kasukdulan sa Kadesh, at sa gayo'y inilalarawan ang pagtanggì sa mga "dating landas" ni Jeremias noong 1863, nang itinakwil ang "pitong panahon" ng Levitico dalawampu't anim.

Sa pagsunod sa liwanag na kaugnay ng Kadesh at 1863, patuloy nating tinutukoy ang sampung pagsubok na umabot hanggang Kadesh. Natukoy natin ang unang tatlong pagsubok bilang ang pagsubok ng mana. Ang tatlong hakbang na iyon ay maaaring katawanin bilang mga himala o mga pagsubok, at ang kapahingahan ng Sabat, na siyang una sa sampung pagsubok, ay tumutugma sa ikasampung pagsubok, na malinaw na kinilala ni Pablo sa Mga Hebreo bilang ang "kapahingahan." Ang sampung pagsubok ay nagtataglay ng isang kapahingahang alpha at isang kapahingahang omega.

Hindi mahalaga kung paano nais bigyang-kahulugan ng isang mag-aaral ng propesiya ang "kapahingahan" na itinakwil ng mga Hebreo sa Kadesh—sapagkat, sa diwang propetiko, ang bawat "kapahingahan" (line upon line) ay tumutukoy sa "kapahingahan at ang kaginhawahan" na siyang huling ulan. Ang Kadesh ay isang pangunahing sagisag ng pagtanggì sa mensahe ng huling ulan at gayundin sa karanasan ng huling ulan, sapagkat ang pagkakaselyo na isinasakatuparan sa isandaang apatnapu't apat na libo sa Kadesh ay isang pagpirmi sa katotohanan, kapwa "intelektuwal at espirituwal."

Sa sandaling matatakan ang bayan ng Diyos sa kanilang mga noo—hindi ito anumang selyo o tandang nakikita, kundi isang pagkakaugat sa katotohanan, kapwa sa kaisipan at sa espiritu, upang hindi na sila matinag—sa sandaling matatakan ang bayan ng Diyos at maihanda para sa pagliliglig, darating ito. Katunayan, nagsimula na ito; ang mga paghatol ng Diyos ay nasa lupain na ngayon, upang bigyan tayo ng babala, upang ating malaman kung ano ang darating. Ang Seventh-day Adventist Bible Commentary, tomo 4, 1161.

Ang pagiging matatag "sa katotohanan" "sa larangang intelektuwal" ay kumakatawan sa pagtanggap sa metodolohiyang "line upon line" bilang ang isa at nag-iisang pinabanal na pamamaraan sa pag-aaral ng Salita ng Diyos. Ang makitid na pamamaraang ito ay pinagtibay bilang ang wastong pamamaraan noong Agosto ng 1840, nang "mga pulutong ay nakumbinsi hinggil sa kawastuhan ng mga prinsipyo ng propetikong pagpapakahulugan na tinanggap ni Miller

at ng kaniyang mga kasamahan, at isang kahanga-hangang pag-udyok ang naibigay sa kilusang Adbento.” Ang “kahanga-hangang pag-udyok,” ay kumakatawan sa pagpapakita ng kapangyarihan ng Banal na Espiritu na nagpadala sa mensahe ng unang anghel sa buong sanlibutan noong 1840.

Yaong mga nakilahok sa gawaing kumakatawan sa “kamangha-manghang udyok” ay pinagkalooban ng kapangyarihan upang isagawa mismo ang gawaing iyon sa pamamagitan ng kapangyarihan ng Espiritu Santo. Tanging sa gitna ng mga tumanggap sa sagradong metodolohiya ipinamalas ng Espiritu Santo ang Kaniyang kapangyarihan. Tanging sa loob ng mga tumanggap sa sagradong metodolohiya ipinamalas ng Espiritu Santo ang Kaniyang kapangyarihan.

Ang pagiging matatag sa katotohanan sa antas ng pag-iisip ay ang pagtanggap sa metodolohiyang linya-sa-lingya, at ang ‘pagtanggap’ sa metodolohiyang linya-sa-lingya ay iniharap sa isang Laodiceano bilang pagbubukas ng pintuan ng puso para sa pagpasok ng Mensahero sa Laodicea sa katauhan ng Espiritu Santo. Ang pagtanggap sa sagradong metodolohiyang iyon ay nagdadala ng kapangyarihan ng Espiritu Santo sa isipan ng mga nagiging matatag sa katotohanan sa antas ng pag-iisip. Ang pagtanggap sa naturang metodolohiya ay nagbubunga ng espirituwalidad na iniharap bilang pagsasanib ng Pagka-Diyos at pagkatao. Ang paglalapat ng biblikal na metodolohiyang linya-sa-lingya, kapag inihalo sa pananampalataya, ay iniharap bilang pagiging matatag sa katotohanan sa antas ng pag-iisip; at ang katotohanan (mensahe) na ibinubunga ng metodolohiyang iyon ay hindi maihihiwalay kay Jesus, na Siyang Salita. Ang pagtanggap sa mensahe ng Kaniyang Salita ay pagtanggap sa Espiritu Santo sa iyong isipan. Kaya, ang pagiging matatag sa katotohanan sa antas ng pag-iisip ay nagbubunga ng karanasang espirituwal na tumanggap ng tatak ng pagsang-ayon ng Diyos.

Ang Kadesh ang huling pagsubok para sa sinaunang Israel. Ang dalawang uri ng mga manginginom ng alak sa aklat ni Joel ay pinaghiwalay at pinag-iba sa isa’t isa batay sa pagtanggap sa mensahe ng huling ulan na tinutukoy ni Joel bilang "bagong alak," na kaiba sa binurong alak na iniinom ng kabilang uri. Ang "bagong alak" ni Joel ay ang "kapahingahan" ni Pablo, sa Hebreo kabanata tatlo at apat. Ito rin ang ayaw "dinggin" ng "mga lasenggo ng Efraim" ni Isaias—yaong sinabi sa kanila, "Ito ang kapahingahan na sa pamamagitan nito ay inyong mapapahinga ang mga napapagal; at ito ang pagpapasariwa": gayunma’y ayaw nilang makinig. Ngunit ang salita ng Panginoon ay naging sa kanila, "alintuntunin sa ibabaw ng alintuntunin, alintuntunin sa ibabaw ng alintuntunin; linya sa ibabaw ng linya, linya sa ibabaw ng linya; dito kaunti, at doon kaunti"; upang sila’y yumaon, at mabuwal na patalikod, at mabasag, at masilo, at madakip.

Natukoy namin na ang paghihimagsik sa gintong guya ni Aaron ay kumakatawan sa ‘dalawa’ sa sampung pagsubok na nagwawakas sa Kadesh. Ang paghahati ng pagsubok na iyon sa dalawang pagsubok ay kaayon ng panahon ng pagsubok ng huling ulan na kinakatawan ng “pagsubok ng larawan ng halimaw,” na siyang pagsubok na nagtatakda ng kapalaran ng bayan ng Diyos. Tinutukoy ng Apocalipsis 13 ang ‘paghihimagsik’, sapagkat ang bilang na ‘labintatlo’ ay kumakatawan sa paghihimagsik.

Nagsisimula ang kabanata sa halimaw sa dagat ng kapapahan, ang pangunahing sagisag ng paghihimagsik sa lupa, yamang tinukoy ito ni Daniel bilang kapangyarihang nagsasalita ng malalaking salita laban sa Kataastaasan. Sinusundan ang paghihimagsik na iyon ng paghihimagsik ng halimaw sa lupa, ang Estados Unidos, na saka pinipilit ang buong sanlibutan na sundin ang gayong halimbawa ng paghihimagsik. Ang huwaran para sa ikatlong paghihimagsik sa kabanata ay nasusumpungan sa una sa tatlong paghihimagsik, na inilalarawan bilang ang halimaw sa dagat, ang sagisag ng Vatikano. Sa talatang labing-isa, nagsasalita ang Estados Unidos na gaya ng isang dragon at sa gayo'y gumagawa ng isang larawan para sa halimaw—larawan ng Vatikano. Mula sa talatang labindalawa at sumusunod, pinipilit ng Estados Unidos ang sanlibutan na gawin din ang gayon. Dalawahan ang paghihimagsik ni Aaron, na kumakatawan sa paghihimagsik ng Estados Unidos at pagkatapos ay sa paghihimagsik ng buong sanlibutan kapag ipinaiiral ang pandaigdigang larawan ng Vatikano.

Ang paghihimagsik ni Aaron ay tumutukoy sa dalawang yugto: inilarawan bilang idolatriya noong wala roon si Moises, at sinundan ng idolatriya noong naroon si Moises. Noon ay tumatanggap si Moises ng Kautusan, at kaya't kinakatawan niya ang Kautusan ng Diyos bilang ang punto ng paghahati sa paghihimagsik. Ang pagsubok na kinakatawan ng ginintuang larawan ni Aaron ng isang guya-hayop ay ang pagsubok noong 1863.

Ito ang pagsubok ng batas ng Linggo, na kumakatawan sa guhit na naghihiwalay sa buhay at kamatayan. Ito ang guhit na naghihiwalay sa pagitan ng Lupang Pangako at ng kamatayan sa ilang, ang guhit na naghihiwalay sa pagitan ng tanda ng halimaw at ng tatak ng Diyos, ang guhit na naghihiwalay sa pagitan ng kapalaran ni Sebna na Laodiceano at ni Eliakim na Filadelfiano. Ang unang tatlong pagsubok, na kinakatawan ng mana, ay sumasagisag sa kontrobersiya tungkol sa Sabat o Linggo, gayundin ang ikasampung pagsubok. Ang guhit na naghihiwalay sa paghihimagsik sa gintong guya ni Aaron, na kumakatawan sa kapwa ikalima at ikaanim na pagsubok, ay ang batas ng Linggo.

Ang ikaapat na pagsubok ay ang tubig sa Massah, na ang ibig sabihin ay 'pagsubok', at sa Meribah, na ang ibig sabihin ay 'ang estandarte ni Jehovah', at matatagpuan ito sa Exodo 17:1–7, kung saan ito'y tuwirang tinukoy bilang 'pagsubok sa Panginoon'.

At ang buong kapulungan ng mga anak ni Israel ay naglakbay mula sa ilang ng Sin, ayon sa mga yugto ng kanilang paglalakbay, ayon sa utos ng Panginoon, at nagkampo sa Rephidim; at doo'y walang tubig na maiinom ang bayan. Kaya't nakipagtalo ang bayan kay Moises, at nagsabi, Bigyan mo kami ng tubig upang kami'y makainom. At sinabi sa kanila ni Moises, Bakit kayo nakikipagtalo sa akin? Bakit ninyo sinusubok ang Panginoon? At doo'y nauhaw ang bayan sa tubig; at ang bayan ay nagreklamo laban kay Moises, at nagsabi, Bakit ganito, na iniahon mo kami mula sa Egipto, upang patayin kami, at ang aming mga anak, at ang aming mga hayop sa uhaw?

At dumaing si Moises sa Panginoon, na nagsasabi, “Ano ang aking gagawin sa bayang ito? Halos batuhin na nila ako.”

At sinabi ng Panginoon kay Moises, Magpauna ka sa harap ng bayan, at isama mo ang ilan sa mga matatanda ng Israel; at ang iyong tungkod, na iyong inihampas sa ilog, dalhin mo sa iyong kamay, at humayo ka. Narito, ako'y tatayo sa harap mo roon sa ibabaw ng bato sa Horeb; at iyong papaluin ang bato, at lalabas ang tubig mula roon, upang ang bayan ay makainom. At gayon ang ginawa ni Moises sa paningin ng mga matatanda ng Israel.

At tinawag niyang Massah at Meribah ang pangalan ng dakong iyon, dahil sa pagtatalo ng mga anak ni Israel, at sapagkat sinubok nila ang Panginoon, na sinasabi, Nasa gitna ba natin ang Panginoon, o wala? Exodo 17:1-7.

Ang pagsubok na kinakatawan ng "Massah," at ang watawat na kinakatawan ng "Meribah," ay isang propetikong Alfa na nagtatagpo sa kaniyang propetikong Omega nang hinampas ni Moises ang mismong Batong iyon sa ikalawang pagkakataon. Ibig sabihin, ang ikaapat sa sampung pagpapagalit ay kinakatawan sa Kadesh, sapagkat sa ikalawang Kadesh hinampas ni Moises ang Bato bilang isang paghihimagsik. Ito'y nagpapakilala na ang Kadesh, bilang isang simbolo, ay nagsasaklaw ng pagsubok hinggil sa tubig na nagbubunga ng isang watawat.

Ang pagsubok sa pamamagitan ng tubig, na nagbubunga ng pagtataas ng watawat, ay ang pagsubok ng mensahe ng Huling Ulan. Ang 1863 ang panahong kung kailan nararapat sanang maitaas ang watawat, nguni't sa kasamaang-palad; ang 1863 ay unang Kadesh lamang, at ang ikalawang Kadesh ay sa nalalapit na batas ng Linggo. Ang Massah at Meribah ay kumakatawan sa huling pagsubok para sa isang daan at apatnapu't apat na libo, bago sila maitaas bilang watawat sa batas ng Linggo. Hindi ang kapangyarihan ng Roma, ni ang kapangyarihan ng mga Judio, ang nag-ayos ng kamatayan ni Cristo. Ang kapangyarihang iyon ay ipinahintulot na sa kapulungan ng Langit, mga kapanahunan bago pa ang krus. Iginamit ni Moises ang kaniyang pamalo, ang pamalong pinahiran mismo ng Diyos, upang hampasin ang Bato—ngunit minsan lamang. Ang Batong iyon, ayon sa inspirasyon, ay kinakatawan ng mga mensahe ng 1840 hanggang 1844, na siyang matatandang saligang katotohanan na kumakatawan sa landas ng matuwid. Sa pagsubok na kinakatawan ng Massah, ang tubiging nagliligtas ay ang tubiging bumubukal mula sa Bato ng mga dating landas. Ang tubig na iyon ang sumusubok at nagluluwal ng dalawang uri: ang isa para sa tanda ng hayop, at ang isa para sa tatak ng Diyos—gaya ng kinakatawan ng Meribah sa pamamagitan ng tatak ng Diyos na nasa mga itinataas bilang watawat.

Natapos ang templo bago ang ikatlong dekreto ni Artajerjes, at sa gayon ay pinatutunayan na ang templong Milerita na ibinangon ni Cristo sa loob ng apatnapu't anim na taon, mula 1798 hanggang 1844, ay natapos bago ang ikatlong anghel, na kinakatawan ng pagdating ng ikatlong dekreto. Ang isang daan at apatnapu't apat na libo ay tinatatakan bago pa man ang batas ng Linggo; pagkatapos ay itinataas sila bilang watawat at bilang handog ng mga unang bunga ng Pentecostes, gaya noong unang panahon. Ang Massa at Meribah ay tumutukoy sa pagsubok sa tubig na kinakatawan ng mensahe ng Sigaw sa Hatinggabi sa kasaysayan ng unang at ikatlong anghel.

Ang gawaing pagpapag-isa ng pagka-Diyos at pagkatao ay inilalarawan din bilang pagsasanib ng dalawang templo. Inilalarawan din ito bilang pag-aasawa, kung saan ang isang lalaki at isang babae, o isang templong pambabae at isang templong panlalaki, ay pinagsasama at nagiging isang laman. Itinayo ni Cristo ang templong Millerita sa layuning pangunahan sila tungo sa Kanyang

makalangit na templo, kung saan nila matatagpuan ang "kapahingahan," na kinakatawan, sa kasaysayan ng 1844, ng Sabat ng ikapitong araw.

Kapag ang pag-unawang ito hinggil sa Massa at Meribah, bilang ikaapat na pagsubok, ay inilapat sa pagitan ng isang panimulang pagsubok na kumakatawan din sa tatlong pagsubok, at ng Batas ng Linggo ng ikalima at ikaanim na pagsubok—makikita mo kung gayon, ngunit kung handa ka lamang na makita, na ang tatlong-bahaging pagsubok ng manna ang unang pagsubok, na sinusundan ng isang pagsubok na sumusulong patungo sa ikatlong dalawang-bahaging pagsubok ng gintong guya ni Aaron. Ang Massa at Meribah ay kinakatawan nang magkakasama, sapagkat tanging sa mensahe ng ikalawang anghel matatagpuan ang isang propetikong “pagdodoble”. Ang unang tatlong pagsubok ng manna ay ang mensahe ng unang anghel. Ang pagsubok ng Massa at Meribah ay ang mensahe ng ikalawang anghel at ang paghihimagsik ni Aaron ay ang mensahe ng ikatlong anghel.

Ang ikalimang pagsubok ay ang pagsubok tungkol sa ginintuang guya ni Aarón, na nagsisimula sa isang pagpamalas ng idolatriya nang akalain ng mga manghihimagsik na ang kanilang lantad na paghihimagsik ay lingid sa Diyos.

At nang makita ng bayan na nagluwat si Moises sa pagbaba mula sa bundok, nagtipon ang bayan kay Aaron at sinabi sa kanya, Bumangon ka, gawan mo kami ng mga diyos na mangunguna sa amin; sapagkat tungkol sa Moises na ito, ang lalaking nag-ahon sa amin mula sa lupain ng Egipto, hindi namin nalalaman kung ano na ang nangyari sa kanya. At sinabi ni Aaron sa kanila, Kalasin ninyo ang mga hikaw na ginto na nasa tainga ng inyong mga asawa, ng inyong mga anak na lalaki, at ng inyong mga anak na babae, at dalhin ninyo sa akin. At kinalas ng buong bayan ang mga hikaw na ginto na nasa kanilang mga tainga, at dinala ang mga iyon kay Aaron. At tinanggap niya ang mga iyon mula sa kanilang kamay, at, pagkaraang gawin niya itong guyang binubo, hinubog niya iyon sa pamamagitan ng kasangkapang pang-ukit; at kanilang sinabi, Ito ang iyong mga diyos, O Israel, na nag-ahon sa iyo mula sa lupain ng Egipto. At nang makita ito ni Aaron, nagtayo siya ng isang dambana sa harap nito; at nagpahayag si Aaron at nagsabi, Bukas ay kapistahan sa Panginoon.

At nagsibangon sila nang maaga kinabukasan, at naghain ng mga handog na susunugin, at nagdala ng mga handog na pangkapayapaan; at naupo ang bayan upang kumain at uminom, at nagsitindig upang maglaro. Exodo 32:1-6.

Ang ikaanim na pagsubok ay ang ikalawang bahagi ng paghihimagsik na kaugnay ng gintong guya, nang bumalik si Moises matapos tanggapin ang Sampung Utos. Nagtanong si Moises, “Sino ang nasa panig ng Panginoon?” Nanatiling walang-kibo ang nakararami o kumampi sa mga sumasamba sa diyos-diyosan, at sa gayon ay hayagang inihayag ang gayunding paghihimagsik sa harap mismo ng tagapamagitan.

Ang ikalima at ikaanim na mga pagsubok ay malinaw na sumasagisag at tumutugma sa batas sa Linggo. Si Elias sa Bundok Karmelo ay nagtanong ng kaparehong tanong gaya ng ginawa ni Moises. Ang "Piliin ninyo sa araw na ito kung sino ang inyong paglilingkuran" ay tumutukoy sa pagsubok ng batas sa Linggo. Ang simbolismo ng pagsubok hinggil sa larawan ng halimaw ay

tumutukoy sa batas sa Linggo. Ang pagkakabahagi ng mga Levita sa kasaysayan ni Aaron, at ang pagkakabahagi ng labindalawang lipi sa kasaysayan ng dalawang guyang ginto ni Jeroboam, ay nagsasalarawan ng pagkakabahagi ng mga pantas at mga mangmang sa batas sa Linggo. Ang mga taga-Laodicea ay ang mga mangmang na dalaga, gaya ng pinatotohanan ni Kapatid na White, kaya't ang pagkakabahagi ng mga dalaga sa batas sa Linggo ay ang pagkakabahagi ng mga taga-Laodicea at mga taga-Filadelfia. Ang ikalima at ikaanim na mga pagsubok, na bumubuo ng iisang dalawahang pagsubok, ay tumutugma sa batas sa Linggo, na nangangahulugang tumutugma ang mga ito sa 1863 at sa Kadesh.

Ang mga kabanatang tatlumpu't dalawa at tatlumpu't tatlo ng Exodo ay naganap sa mismong iisang araw, na ilang oras lamang ang pagitan, at ang araw na iyon ay sumasagisag sa 1863 at sa Kadesh. Sa kabanatang tatlumpu't tatlo, humiling si Moises na makita ang kaluwalhatian ng Diyos. Kaya, nakikita natin si Moises, sa ikalima at ikaanim na mga pagpapagalit, na binabago upang maging ang isandaan at apatnapu't apat na libo. Ang gayunding Moises ay nasa Kadesh din, hinahampas ang Bato sa ikalawang pagkakataon, kaya't kinakatawan niya ang isang uri na dinudurog ng Batong ayaw nilang bagsakan. Ang Batong iyon ay isang mensahe, at dahil dito may dalawang simbolo ni Moises sa Kadesh, ang isa'y nagpapamalas ng kaluwalhatian ng Diyos at ang isa nama'y tumatangi sa Bato.

Nawa'y ang mga nakatayo bilang mga bantay ng Diyos sa mga kuta ng Sion ay maging mga lalaking nakakakita sa mga panganib na nasa harap ng bayan—mga lalaking nakapagtatangi sa pagitan ng katotohanan at kamalian, ng katuwiran at kawalang-katuwiran.

“Dumating na ang babala: Walang anumang dapat pahintulutang pumasok na yayanig sa saligan ng pananampalatayang siyang pinagtatayuan natin mula nang dumating ang mensahe noong 1842, 1843, at 1844. Ako ay nasa mensaheng ito, at buhat noon ay nakatindig ako sa harap ng sanlibutan, tapat sa liwanag na ibinigay sa atin ng Diyos. Hindi namin ninanais na alisin ang aming mga paa mula sa platapormang pinatungtungan ng mga ito habang araw-araw naming hinanap ang Panginoon sa taimtim na panalangin, humihingi ng liwanag. Inaakala ba ninyong maaari kong isuko ang liwanag na ibinigay sa akin ng Diyos? Ito'y nararapat maging gaya ng Bato ng mga Panahon. Mula pa nang ito'y ibinigay, ito na ang gumagabay sa akin.”
Review and Herald, Abril 14, 1903.

Isa sa mga sagisag ng ‘Moises sa Kades’ ay ang pagpalo sa Bato gamit ang tungkod, bilang sagisag ng awtoridad. Sa unang pagkakataon, iyon ay awtoridad ng Diyos, at sa ikalawang pagkakataon, awtoridad ng tao. Ang uring kinakatawan ni Moises sa ikalawang Kades ay inilalarawan bilang mga lango ng Efraim, na gumagamit ng kanilang teolohikal na awtoridad (tungkod) upang salakayin ang mensahe ng huling ulan, na siyang mensahe ng mga dating landas ng 1840 hanggang 1844.

Lahat ng mga mensaheng ibinigay mula 1840 hanggang 1844 ay dapat ipahayag ngayon nang may kapangyarihan, sapagkat maraming tao ang nawalan ng wastong patnubay. Ang mga mensaheng ito ay dapat maiparating sa lahat ng mga iglesia.

Sinabi ni Cristo, 'Mapapalad ang inyong mga mata, sapagkat nakakakita; at ang inyong mga tainga, sapagkat nakakarinig. Sapagkat katotohanang sinasabi ko sa inyo, na maraming propeta at mga taong matuwid ang nagnasang makita ang mga bagay na inyong nakikita, at hindi nila nakita; at marinig ang mga bagay na inyong naririnig, at hindi nila narinig' [Mateo 13:16, 17]. Mapapalad ang mga mata na nakakita sa mga bagay na nakita noong 1843 at 1844.

Ibinigay na ang mensahe. At hindi dapat ipagpaliban ang pag-uulit ng mensahe, sapagkat natutupad na ang mga tanda ng panahon; ang pangwakas na gawain ay dapat maisakatuparan. Isang dakilang gawain ang magaganap sa maikling panahon. Isang mensahe ang malapit nang ibigay ayon sa pagtatakda ng Diyos, na lalago at lalawak hanggang sa maging isang malakas na sigaw. Kung magkagayo'y tatayo si Daniel sa kaniyang itinakdang bahagi, upang magbigay ng kaniyang patotoo.

Ang unang pagsubok ng maná ay tatlong pagsubok. Ang huli sa sampung pagsubok ay ang pagsubok ng ikatlong anghel. Kapuwa ang una at ang huli ay kumakatawan sa “kapahingahan” bilang sagisag ng pagsubok. Ang unang pagsubok ay tatlong pagsubok, na kumakatawan sa unang anghel na sinusundan ng ikalawang anghel, ngunit ang ikaapat na pagsubok, kung saan nagaganap ang pagtatatak at ang pagtaas na parang isang watawat, ay kinakatawan ng Massa at Meribah. Ang ikatlong anghel, na kinakatawan ng ikalima at ikaanim na pagsubok, ay ang ikatlong pagsubok, na sumunod sa ikalawang pagsubok ng Massa at Meribah, at sa unang pagsubok ng maná.

Ang pagpapagalit na naganap sa Taberah, na inilalahad sa Mga Bilang 11:1-3, ay ang ikapitong pagsubok. Ang mga talatang nagpapakilala sa maapoy na pagsubok ng pananampalataya na kinakatawan ng “Taberah,” na ang kahulugan ay “isang pook na nagliliyab,” ay inunahan ng mga talatang tumutukoy sa paglalakbay ng bayan ng Diyos sa ilang. Ang kawalan ng pagtitiis na nahayag sa kabanata sampu ay ipinagkakaiba sa isang daan at apatnapu't apat na libo na sumusunod sa Kordero saanman Siya pumaroon. Sila ang mga may pagtitiis ng mga banal, ngunit ang sinaunang Israel ay naghayag ng kawalan ng pagtitiis sa kabanata sampu na nagbunga ng kanilang maapoy na pagsubok sa kabanata labing-isa.

At sila'y yumaon mula sa bundok ng Panginoon, tatlong araw na lakad; at ang kaban ng tipan ng Panginoon ay nauuna sa kanila sa tatlong araw na paglalakbay, upang humanap para sa kanila ng dakong pahingahan. At ang ulap ng Panginoon ay nasa ibabaw nila sa araw, nang sila'y lumabas mula sa kampamento. At nang lumakad ang kaban, sinabi ni Moises, Bumangon ka, Panginoon, at mangalat ang iyong mga kaaway; at ang mga napopoot sa iyo ay magsitakas sa harap mo. At nang huminto ito, kanyang sinabi, Magbalik ka, O Panginoon, sa maraming libo-libo ng Israel. Bilang 10:33-36.

Ang susunod na talata ay naglalahad ng paghihimagsik sa Taberah.

At nang magreklamo ang bayan, hindi ito ikinalugod ng Panginoon; at narinig ito ng Panginoon; at nag-init ang kaniyang galit; at ang apoy ng Panginoon ay nagliyab sa gitna nila, at tinupok ang mga nasa pinakadulong bahagi ng kampo. At dumaing ang bayan kay Moises; at nang manalangin si Moises sa Panginoon, ang apoy ay napawi. At tinawag niya ang pangalan ng dakong yaon na Taberah; sapagka't ang apoy ng Panginoon ay nagliyab sa gitna nila. Mga Bilang 11:1-3.

Ang pagpapagalit na sumunod sa pagpapakita ng apoy ay ang pananabik sa pagkaing karne, at ito ang ikawalong pagsubok. Ito ay matatagpuan sa Mga Bilang 11:4–34. Ang pagrereklamo sa Taberah ay kumakatawan sa isang natiwaling mas mataas na kalikasan, sa kakulangan ng pagtitiis; at ang paghihimagsik ng pita sa mga palayok ng karne ng Egipto ay kumakatawan sa mas mababang kalikasan. Ang apoy ay kumakatawan sa pagpapadalisay sa pamamagitan ng apoy na isinasagawa ng Sugo ng Tipan sa Malakias kabanata tatlo, sapagkat, sa makahulugang kahulugan, ang Taberah ay nangangahulugang isang pook ng pagsusunog, at ang pook ng pagsusunog sa makahulugang Salita ng Diyos ay nasa Malakias tatlo, kung saan ang apoy ay lumilikha ng isang uri ng hindi matiisin na nakatalagang dalisayin, at isang uri ng matiisin na pinadadalisy bilang isang handog na itinataas.

Yaong kinakatawan ni Moises sa dalawahang pagsubok ng mataas at mababang kalikasan ng Taberah ay ang isang daan at apatnapu't apat na libo na matatag sa katotohanan kapwa sa kaisipan at gayon din sa espiritu. Ang mataas na kalikasan ay natutukoy sa pamamagitan ng kaisipan, at sa espiritu ay kumakatawan ito sa pagsasanib ng Pagka-Diyos at ng pagkatao. Maaaring maisanib lamang ang Pagka-Diyos sa pagkatao kapag ang mababang kalikasan ay napako sa krus at patay na. Ang maging matatag sa katotohanan sa kaisipan at sa espiritu ay kumakatawan sa karanasan ng pagtatatak. Ang mga apoy ng Taberah ay kumakatawan sa pangwakas na paghiwalay ng trigo at damong ligaw sa gawain ni Cristo sa pagpapatayo ng templo ng isang daan at apatnapu't apat na libo.

Ang ikasiyam na pagsubok ay ang paghihimagsik nina Miriam at Aaron na matatagpuan sa Bilang 12. Ang paghamong iyon ay hindi nalalayo sa paghamon nina Korah, Dathan at Abiram, o sa naganap sa Minneapolis noong 1888. Ang usapin ay hindi lamang ang pagtanggap sa mensahe ng Diyos, kundi ang pagtanggap sa pagpili ng Diyos sa pamumuno.

Ang kahatulan sa mga pinunong tumatanggi hindi lamang sa mensahe, kundi pati sa mensahero, ay nauuna sa ikasampung pagsubok. Ang pamunuan ay nahahayag bilang mga tumalikod sa pananampalataya kaagad bago ang batas ng Linggo, na siyang ikasampung pagsubok. Ang batas ng Linggo ay kaayon ng krus, at sa daan patungo sa krus, na siyang batas ng Linggo, pinili ng pamunuan si Barabbas, isang huwad na Cristo, sapagkat ang “bar” ay nangangahulugang ‘anak ng’ at ang “abba” ay nangangahulugang ‘ama.’ Sa paglapit sa krus (ang batas ng Linggo) o Kadesh, ang pamunuan ay nagpapakita ng ganap na pagtatalikod, na pumipili ng isang huwad na Cristo at tahasang ipinahahayag sa mga kapangyarihang sibil na wala silang ibang hari kundi si Cesar.

Ang ikapito, ikawalo, at ikasiyam na pagsubok ay nagpapakilala ng proseso ng pagtatatak, ngunit ang paglalarawan ay tungkol sa mga mangmang na dalaga. Ang ikasampu sa mga pagsubok na iyon ay ang unang paghihimagsik sa Kadesh, na sumasagisag sa 1863. Mula noong 1846, dinala ang mga Hebreo sa Sinai upang tanggapin ang Kautusan. Ang dalawang tapyas na bato ng Sampung Utos ay sagisag ng tipang ugnayan ng Diyos sa sinaunang literal na Israel, at ang dalawang tapyas ni Habakuk ay sagisag ng tipang ugnayan ng makabagong espirituwal na Israel. Ang ikalawang tapyas ay ipinahayag noong 1850, at kung paanong nangako ang sinaunang Israel na tutuparin ang Kautusan, pagsapit ng 1856 ay dinala ang isang pangwakas na pagsubok, gaya ng sinasagisagan ng pagpapadala ng mga tiktik upang siyasatin ang Lupang Pangako. Ang opinyon ng

nakararami na nabuo sa loob ng pitong taon mula 1856 hanggang 1863 ay na sa ilang ng Laodicea nila ninais mamatay.

Ang panahon mula 1844 hanggang 1863 ay inilalarawan ng panahong nagsimula sa bautismo sa Dagat na Pula at nagwakas sa isa pang bautismo sa Ilog Jordan, sa mismong dako kung saan si Jesus ay magiging ang Cristo, nang Siya’y kalaunang binautismuhan ni Juan. Ang bautismo sa Dagat na Pula ay nagpakilala ng isang ugnayang tipan sa sinaunang Israel. Ang ugnayang iyon ay nagsimula sa isang kasal na kasabay na nagpasimula ng isang sampung-hakbang na proseso ng pagsubok. Pagkatapos ay dinala sila sa Sinai at nangako silang tutuparin ang Kaniyang kautusan, ngunit hindi nila ito tinupad, at saka nabigo sa ikasampu at panghuling pagsubok sa unang paghihimagsik sa Kadesh. Pagkaraan ng apatnapung taon, at ng ikalawa at higit na malaki pang paghihimagsik sa Kadesh, pumasok sila sa Lupang Pangako sa pamamagitan ng pagkabautismo sa Ilog Jordan.

Ang lahat ng palatandaan ng bautismo ay nabibigkis ng tipan. Ang kasaysayan ng omega at ng ikalawang Kadesh ay tumutugma sa kasaysayan ng una, ang alpha Kadesh. Ang paghihimagsik ni Moises na omega ay lubhang higit na mabigat kaysa sa paghihimagsik ng buong bansa sa alpha na paghihimagsik sa Kadesh. Ang omega ay laging mas malaki. Kapuwa itong dalawang paghihimagsik ay kumakatawan sa paghihimagsik ng mga marurunong at mga mangmang ni Isaias, na tumatangging pumasok sa kapahingahan ng mensahe ng huling ulan.

Tatlong bautismo (Dagat na Pula, Ilog Jordan at Ilog Jordan): ang una ay kay Moises at ang huli ay kay Cristo; kaya si Moises ang Alpha at si Cristo ang Omega. Ang titik na nasa pagitan ng una at ng ikadalawampu’t dalawang titik ng alpabetong Hebreo—ang ikalabintatlong titik—kapag ikinakabit at isinusunod sa unang titik na siyang ikinakabit naman sa huli at ikadalawampu’t dalawang titik, ay bumubuo ng salitang Hebreo na “katotohanan.” Ang gitnang bautismo ay ang Ilog Jordan at Kadesh. Ang unang bautismo sa Dagat na Pula ay sinundan ng bautismo sa Ilog Jordan. Ngunit ang unang bautismo sa Jordan ay ipinagpaliban nang apatnapung taon hanggang sa ikalawang pagdalaw sa Kadesh at sa aktuwal na bautismo ng Jordan. Dumating na ang ikatlong bautismo, na kumakatawan sa panahon ng pagdalaw para sa mga Hudyo, nang sinimulan ni Cristo ang Kanyang gawain ng pagpapatibay ng tipan sa loob ng isang linggo bilang pagtupad sa Daniel siyam at talatang dalawampu’t pito; at iyon ang oras ng paghatol para sa sinaunang Israel.

Ang unang bautismo sa Dagat na Pula ay ang unang mensahe ng anghel, at ang dalawang pagparoon sa Kadesh ay kumakatawan sa isang “pagdodoble”, sapagkat sa unang pagparoon sa Kadesh at sa Ilog Jordan kinakatawan ang paghihimagsik ng bayang tipan ng Diyos, at sa ikalawang Kadesh naman nahayag ang paghihimagsik ng pamunuan. Ang Kadesh at ang dalawang pagparoon ay kumakatawan sa pagdodoble ng ikalawang mensahe ng anghel, kung saan nahahayag ang dalawang uri, at ang dalawang uring ito ay kinakatawan ng mga mamamayan gayundin ng pamunuan. Ang bautismo ni Cristo ay ang ikatlong mensahe ng anghel, kung kailan inihihiwalay ang trigo at ang mga damong ligaw, gaya ng pagkahiwalay ng sinaunang Israel mula sa Kristiyanong nobya na pinakasalan ni Cristo sa oras ng paghatol sa sinaunang Israel.

Ang panahon mula 1844 hanggang 1863 ay katumbas ng mula sa Dagát na Pula hanggang sa unang paghihimagsik sa Kadesh. Ang 1844 ay ang pagkatawid sa Dagát na Pula. Ang 1846 ay ang mana, sagisag ng pagsubok ng Sabat na napagtagumpayan ng mga White noong 1846, nang sila'y ikinasal. Noong 1849, iniunat ng Panginoon ang Kaniyang kamay sa ikalawang pagkakataon upang tipunin ang Kaniyang bayan. Tinipon Niya sila noong panahon ng unang mensahe ng anghel, nang dumating sa kasaysayan ang una sa mga talahanayan ni Habakuk, at ang ikalawang talahanayan ay nilayon para sa gayunding layunin.

Ang tsart na Omega ng 1850 ay upang tipunin at subukin, sapagkat gayon ang ginawa ng tsart na Alfa ng 1843. Ang unang anghel ay may tsart, at ang ikatlong anghel ay mayroon ding tsart, sapagkat ang una ay ang Alfa at ang ikatlo ang Omega. Ang "dalawang tsart" ay mga panandang-daan ng unang at ikatlong anghel, hindi ng ikalawa. Ang panahong propetiko ng mga "tsart" ay nagsisimula sa isang tsart na may kamalian at nagwawakas sa isang tsart na walang kamalian. Ang kasaysayan sa pagitan ng dalawang tsart ay ang kasaysayan ng ikalawang anghel, kung saan ang tsart ay itinabi hanggang 1850.

Pagkaraan na matapos ang taong 1843 noong Abril 19, 1844, itinabi ang tsart ng 1843, sapagkat mali nitong inihula ang taong 1843. Mula Abril 19, 1844 hanggang 1850 ay walang talahanayan ni Habakuk. Sa kasaysayan ng ikalawang anghel, walang tsart at bumagsak ang Babilonia. Ang alpha ay isang talahanayan, ang omega ay isang talahanayan, at ang nasa gitna ay ang pagbagsak ng Babilonia; isang sagisag ng paghihimagsik na kaugnay ng panahong walang talahanayan. Ang makasaysayang panahon ng mga talahanayan ni Habakuk ay nagtataglay ng lagda ng katotohanan.

Ang 1850 ay inilarawan sa pamamagitan ng Sinai at ng pagbibigay ng Kautusan. Ang pangyayaring iyon ay ginunita sa Pentecostes, nang iniangat ang dalawang tinapay na handog na iwinawagayway. Ang proseso ng pag-angat sa mga tinapay na iwinawagayway ay kinakatawan ng paglilimbag at pagpapalaganap ng talahanayan noong Mayo 1842, at ng kasaysayan ng 1849 nang inihanda ang ikalawang tsart, at ng 1850 nang ito ay naging magagamit. Ang panahong iyon ay kinakatawan sa linya ni Cristo bilang ang limampung araw mula sa Kaniyang pagkabuhay na mag-uli hanggang sa Pentecostes, isang panahong hinati sa apatnapung araw na sinundan ng sampu.

Noong 1849, si Kristo ay muling iniunat ang Kaniyang kamay, at noong 1850 ay handa na ang ikalawang talahanayan ni Habakuk at sumulong ang proseso ng pagsubok na patungo sa Kadesh. Noong 1856, dumating ang panghuli sa sampung pagsubok ng sinaunang Israel, nang mailathala sa peryodiko ng kilusan ang bagong liwanag hinggil sa saligang propetikong kapahayagan ni Miller. Sa loob ng 2,520 araw na propetiko, mula 1856 hanggang 1863, pumasok ang mga tiktik upang siyasin ang lupain. Noong 1863, pumili sila ng bagong pinuno na maghahatid sa kanila pabalik sa Egipto.

Ipagpapatuloy natin ang mga katotohanang ito sa susunod na artikulo.

“Sa isang pangitain na ipinagkaloob sa akin sa Bordoville, Vermont, noong ika-10 ng Disyembre, 1871, ipinakita sa akin na ang katungkulan ng aking asawa ay naging lubhang mahirap. Nakaatang sa kanya ang bigat ng mga alalahanin at pagpapagal. Ang kanyang mga

kapatid sa ministryo ay hindi napasang ang ganitong mga pasanin, at hindi nila pinahalagahan ang kanyang mga pagpapagal. Ang walang humpay na bigat na nakaatang sa kanya ay labis na umubos ng kanyang lakas, sa pag-iisip at sa katawan. Ipinakita sa akin na ang kanyang ugnayan sa bayan ng Diyos ay, sa ilang aspeto, katulad ng kay Moises sa Israel. May mga nagbubulung-bulong laban kay Moises, kapag nasa mga salungat na kalagayan, at may mga nagbubulung-bulong din laban sa kanya.” Testimonies, tomo 3, 85.